

Toto je poslední stránka mého deníku, zatím. Jsem Slunce, pozdní květen v Lisabonu, město nasáklé písní a vůní limetek. Tváří v tvář všem černoškám hledám uzel vraždící nohy a puch ulice, točí se mi hlava, polykám naprázdno, přesto vím, že sem patřím, snažím se zapadnout a rozdělat oheň v pokoji, který je bílý a smutný, stejně jako všechny ostatní stěny tvého života. Měl bys mi více věřit, přestože jsi jen mladý fracek, který si z cecků života vysál, co se dalo. A pak si uprdnu tolik nahlas, že se stůl otřese.

Stojím na nábřeží, lodě odplouvají na druhý břeh. Musí být srandovní, dojíždět do práce lodí. Kdo jsem?

Dřív nebo později dojdu domů, a co nenajdu. Morena stá-le na nohou, její krev pomalu zaschla, můžu ji oloupat jako cibuli, oškrábat jako parmezán. Už několik dní bojuji s neutuchající chutí dát si špagety, či je to problém, pane psychiatr? Jednou se mě Gaspar zeptal na jeho jméno a já si za Boha nemohl vzpomenout. Byl jsem opilý tak, že jsem se sotva udržel na nohou, hlavou mi prolétávaly částičky kovu, celý vesmír se stočil do mé prdele a já se stal černou dírou. Mám rád kontrolu nad svým tělem, kdo ne? Daří se mi to, inu, proč si něco nalhávat. Jsem hnida. Mám psát o Gasparovi a Moreně, a přitom to na mých stránkách vy-padá, jako bych běžel maraton skrz svou vlastní mysl. Jsem žumpa, probouzím se hladový a vyčerpaný, bolehlav mě popadá za vlasy a táhne zpět do stoky velkoměsta. Praha je náročná děvka, dejte mi zbraň.

Kde je Gaspar?

Říkal, že si půjde trochu číst.

Gaspar Čtenář, říká Morena, Gaspar Čtenář Čte.

Co se stalo, Moreno? ptám se. Krev na ní napsala dvě dlouhé řeky.

Neříkej mi tak, slyšíš, neříkej mi tak. Jen Gaspar mi tak může říkat.

Omlouvám se, ještě abych se omlouval, co se tady kurva stalo? Za poslední hodinu tu projeli čtyři bílý auta, patnáct stříbrných a dvě červený, říká Morena, který nemůžu říkat Morena, ale na to já vám dlabu; Morena povídá toto a ukazuje na balkón.

Požezala jsi se?

Je tohle nějaká zasraná post-svatební- krize? Máš si jít najít nějaký hotel. Je blbý si teď udělat kafe?

Tohle měl být můj dárek, můj dárek pro Gaspara, olizuje si prsty. Nevidím žádnou ránu, jen krev, potok krve. Musím se ovládat, ovládej se, Osvalde. Přeci ji nemůžeš olíznout, to nejde. Potřebuji napít. Potřebuji více drog.

Je to všechno stále tady, akorát tvar se změnil.

Dámy a pánové, zatáhněte rolety, brzy bude nová scéna. Film pokračuje, pistole je nabitá, láska neumřela. V hlavě se mi hromadí tisíce vět. Proč tě napadla tato, Osvalde? A proč tato? A proč to nikdy nevyšlo? Víš, český knižní trh je přesycený, vím to, brouzdám ulicemi, vykrádám obchody, zneužívám antikvariáty. Hledám díru, velkou díru. Tabu. Kříž, který by šel rozlomit. Nedávno jsem četl Jezero od Bellových a taky Hlad od Hamsuna, trochu tam, trochu tady, ve finále mor. Už ani nedokážu rozlišit, co je realita a co není. V přítomnosti lahve se mi spojí světy. Jestli tohle nevyhraje

Magnesii Literu, pak už mi nezbývá nic jiného než dojít do mekáče a ponořit hlavu do oleje. Titulek: *Neuznaný autor se uvařil ve voleji*. Rada číslo jedna z eseje *Jak si koupit základní potraviny a nevypadat přitom jako úplnej čůrák*: mějte všechny mince předem připravené.

Moreno, zaznělo na svatbě, stál jsem v pozadí, všechno to dokumentuji, berete si zde přítomného Gaspara a označujete světu, že budete do konce života mejt nádobí? No jejda. A můj vydavatel mi píše: *Víte vy vůbec, kolik je hodin?* Ano, je pozdě.

Já jen chci, aby byl št'astný, víš? Dělán pro to všechno poslední. První poslední.

Whatever, vyštěkne v angličtině a přejde do portugalštiny, chvíli hází rukama a pak se svalí na zem. *Všchno bude v pořádku, blekotám od ledničky.*

Nádech, výdech, Osmkrát: nádech, výýýýdech. Gaspar se nikdy *jen tak* neprocházel. Není to vycházkový typ. Gaspar nikdy neřekne: *A ten vzduch, vzduch v lese je naprosto jiný*. Gaspar mlčí, kroutí obočím a myslí si své. Podle mě se v něm skrývá cosi zlostného, jako by s sebou vodil temno upoutané na řetězu. Kde jsi všechny tyhle maniodepresivní sračky nakoupil, Gaspare? Dostal jsi snad slevu? Možná mu křivdím, jeho obrys lemuje vzdalující se lodě, rodiče míří zpět k potomkům. Nikdo tě dnes nezastřelil ve škole? Dobře. Led se rozpouští ve sklenici, story of my life. Hihi, haha. A teď, dámy a pánové, potlesk.

Kde jsi celý den byl? křičí Morena.

Začel jsem se. Těžko při těch slovech nesklouznout ke krvavým nohám.

Co se tu stalo?

A pak Morena propukne v pláč, no konečně, pomyslel jsem si, bublina je probodnuta, duch letošního jara pomalu vytéká na pronajatou podlahu. Kdo ví, jaké události se tu staly v minulosti. Byla tu již někdy žena na pokraji kolapsu? Byl jsem tu již já? Cítím semeno na své kůži, chlupy na stehně jsou slepeny.

Tohle mělo být naše miminko, huláká Morena.

*Kriste pane, zašumí (dlabu vám na to) Gaspar a chvatně Morenu obejmě. Nenechte se rušit. Sleduji televizi, jsem v pořádku. Na MTV běží show nazvaná I used to be fat. To mě má bavit? S křížkem po funuse. Následuje: Catfish. Následuje: Clickbait. Jestli vím něco natuty, jakože sto-procentně, pak je to fakt, že existuje tolik alternativních vesmírů, kolik mi jich hlava jen dovolí. A pozor, nebo jen jeden, a v tom jednom jsem obrovsky nasraný mladý muž. Vřu. Není to tak dlouho, co se mi Gaspar svěřil, že je vrah. Přetočme to trochu zpátky. Brum brum. A pan vydava- tel píše: *Nějak moc citoslovcí, ne? Pane Osvald. Mozek tančí, Kangding- Ray tepe. Amber Decay. Ano, dítě, toto hrálo, když došlo k nečekané zápletce.**

What is miskaridž? křičí Gaspar.

A já vám na to dlabu. Scéna: noc. Scéna: jdeme domů. Scéna: žaludek. Tenhle film by se mohl odehrávat ve vnitřnos-tech, je to dostatečně aktuální téma, čůráci?

*Jak se mi svěřil Gaspar: *Jeden z nejhorších pocitů je ten, když zapluji do temné uličky a shodou okolností následuji kroky ně-**

jaké mladé či staré ženy. Taková žena si hned myslí, že ji chci bohapustě zabít nebo znásilnit! Jaká potupa! Podívej se na mě, vše, co chci, je zdárně dojít domů a ohřát si pizzu! Vždyť ani nedokážu jít rovně! Samozřejmě, nevidím jim do hlavy, ale i přesto si troufnu tvrdit, že tomu tak zcela jistě je. Dá se to vel- mi snadno vyčíst z toho, jak se začnou téměř ihned po zjištění mé přítomnosti a vyhodnocení situace chovat. Některé zastaví, vytáhnou telefon a předstírají hovor, popřípadě si připravují číslo, kterým by si co nejrychleji přivolaly pomoc. To pak stojí a zářící display mi osvítlí cestu, když ženu míjím. Potkal jsem i takové, které si mě rovnou vyfotily, když jsem procházel, a pro jistotu odeslaly můj obrázek kdovíkam. Někdy se tomu i zasměji, když si představím, jak nějaký chudák o půl druhé v noci dosta- ne zprávu a pak musí koukat na mě, na můj utrápený obličej, který se po propité noci táhne domů vyspat. Nikdy jsem nikoho nezabil ani neznásilnil, i když nepopírám, myslel jsem na to často, ty ne, Osvalde? Ty ne, všichni? A přesto, až ta žena přijde domů, bude si mě jako násilníka či vraha pamatovat. Je totiž již naprosto jedno, zda ji v té uličce přepadnu či nikoliv – už jsem a zůstanu tím, kdo přinesl zlo. A že se tak nakonec nestalo? Vždyť to je přece zásluhou její obezřetnosti, připravenosti, cha, jak na mě vyzrála, jak to všechno ustála, a to jen díky tomu, že mě obelstila, vytáhla telefon a můj chtíč se musel poroučet! Někdy vytáhnou i sprej, pepřový nebo slzný, nevím, jaký ženy používají, nikdy jsem sám nebyl v situaci, abych se o tohle musel zajímat. Takové ženy bývají sebevědomější, nezastaví se, pouze zpomalí, a někdy ani to ne. Člověk jen zpozoruje, jak nenápadně rozepnou kabelku, vloží do ní ruku a pomalu si připraví zbraň do dlaně. A já? Zeptal se mě někdy někdo? Kolikrát mám chuť slečnu nebo ženu doběhnout, slušně pozdravit a informovat ji o tom, že nic nemám v plánu, ani za lubem, ani pod kloboukem, nikde nic,

slečno, jen tu procházím, shodou okolností pár metrů za vámi, tak už se to seskupilo, no, prosím, dobrý večer, a já teď projdu a vy si oddechněte. Ale jen co bych se k ní přiblížil, hned by mi ten sajrajt určitě nastříkala do obličeje. Tak jakápak je tohle spravedlnost, Osvalde? Jedna měla dokonce v dlani připravené klíče, ohromný svazek klíčů, každý jeden zařiznutý mezi prsty, viděl jsem je, když na ně pouliční lampa posvítila. Zářily do noci, malé, sotva třicetimetřové bodáky, připravené provrtat moje břicho. Tak kde to jsme, někde v Bronxu? Nebo na Ukrajině? Co si vůbec myslí? Ale já jim to nemám za zlé, nemůžu jim to mít za zlé. To leda že bych nevěděl, jak to chodí. Ale to já moc dobře vím, jak to v takových větších městech funguje. Žena si jde takhle domů z večerní šichty a najednou ji zezadu čapne nějaký frajer, pohodí ji do trávy a začne ji hned znásilňovat, nedej bože, že jí nakonec i podřízne hrdlo. To už se tak stává. Ale já to nedělám! Já ne! A přesto, až přijde domů, tak to budu já, můj ušmudlaný obličej, který se kolem ní pokradmu protáhl, když v zákrutě u lampy zastavila, tam bývá nejbezpečněji, pod lampou, já budu ten, kdo ji chtěl dnes večer znásilňovat a zabít - jet. Taková potupa. Někdy si říkám, jaký je v tom vlastně rozdíl. Něco udělat a něco neudělat, vždyť je to tak tenká hranice. A je to vůbec důležité? Něco udělat nebo neudělat, stejně jsem pro mnohé ten, kdo by to udělal – a to už potom tedy žádná hranice není, nebo ano? Chacha! Že si nikdo nepředstaví, že já jsem ten, který by mohl vymyslet nějaký slavný a všeléčivý lék – to by pak přece bylo, jako by se to stalo – akorát jsem se k tomu nedostal. Promiňte, musel jsem jet zrovna ten den někam pryč, jinak bych to rád udělal, ale tak co už, když už si mě tak pamatujete, tak ano, to jsem já, ten, který to mohl vynalézt! Žijeme v červivých realitách, synu, Osvalde, a tohle je realita Prahy, muže, města, jsem tím, čím jsem, aniž bych chtěl.